

Motion till riksdagen

1989/90:Jo313

av Rune Rydén och Ingvar Eriksson (båda m)

Skogsbruket i Skåne

Skåne är mera känt för sitt jordbruk med böljande slätter och en omfattande livsmedelsindustri än för sitt skogsbruk. Skogen upptar dock en tredjedel av arealen och ägs till 80 procent av enskilda jord- och skogsbrukare. Lövskogen utgör fortfarande en stor del, cirka 45 procent, av arealen.

Skogsarealen omfattar 370 000 hektar med en mycket hög bonitet. Tillväxten är cirka 2 730 000 m³sk (skogskubikmeter) per år, vilket motsvarar mycket stora värden per år. Räknar man med att det i förädlingsledet sker ungefär en femdubbling av virkesvärdet, har skånsk skogsbruksråvara en stor betydelse för industrin. Omsättningen rör sig om cirka 1,7 miljarder kronor.

I Skåne finns bara en stor massaindustri, Nymölla. Ytterligare två större massaindustrier är beroende av skåniskt virke, nämligen Mörrum och Hyltebruk. De finns cirka 15 sågverk i Skåne, alla dock av mindre omfattning. Totalt sysselsätter skogen och skogsbruket i Skåne direkt över 5 000 personer. Till detta kommer anställda inom transporter, servicenäringar m.m.

Problemet i skåniskt skogsbruk är att man har dålig ekonomi i produktionen av ädellövskog. Det skånska barrvirkets kvalitet är inte den allra bästa. Landskapet är stormkänsligt; stormskadorna på skogen förrycker planeringen och försämrar ekonomin. Det är viktigt att utbildningen för lövskogsbruket uppmärksammas mera, då nu betydelsen av lövskogen ökat. Det finns t.ex. bara en skogsbrukslinje inom gymnasieskolan i hela landskapet, trots att skogsbruket framöver torde få ökad betydelse.

Luftföroreningarna förorsakar skador på skogen även i Skåne. De är dock ännu svåra att mäta. Oroande är att nästan alla trädslag tycks påverkas av luftföroreningarna. Utsläppen i det egna landskapet måste begränsas. Likaså måste man genom internationella överenskommelser få till stånd ytterligare begränsningar av utsläppsmängderna som kommer från andra länder. Det är dessutom av mycket stor vikt att man snabbt kan registrera och mäta skadeutvecklingen. Skogsvårdsstyrelsen bör få de resurser som behövs här för.

Den 1 juli 1984 ersattes bokskogslagen med en ny lag, ädellövskogslagen. Enligt denna skall marker med ädellövskog (t.ex. bok, ek, alm, ask) även i fortsättningen användas för dessa trädslag, om inte länsstyrelsen medger annat. Statsbidrag skall kunna lämnas bl.a. till anläggning och skötsel av ädellövskog. I proposition 1989/90:100, bilaga 11, föreslås en höjning med 1

miljon kronor inom anslagsdelen Ädellövskog. Det är en konsekvent höjning. Tvingar statsmakterna skogsägarna att behålla vissa trädslag som ger lägre avkastning, måste man ta konsekvenserna och lämna stimulans.

Aviserad neddragning av jordbruksarealen motiverar ytterligare plantering av ädellövskog, varför riksdagen bör bifalla en sådan inriktning.

I propositionen föreslås fortsatta anslag till åtgärder i lågproducerande bestånd, s.k. 5:3-skogar. Detta anslag bör borttas, inte minst med hänsyn till konflikterna mellan skogsvårdslagens bestämmelser och ädellövskogslagens.

För skogsbruket i Skåne är det mycket angeläget, sedan ädellövskogslagen nu trätt i kraft, att frågan om en utveckling av lövskogsbruket uppmärksammas.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av registrering, mätning och uppföljning av skogsskadorna samt en omfördelning av anslagen till förändrade behov,

2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av en ökad satsning på ädellövskogen och omfördelning av anslag härtil,

3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av utbildning i lövskogsbruk,

4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om borttagandet av anslag till lågproducerande bestånd, s.k. 5:3-skogar.

Stockholm den 24 januari 1990

Rune Rydén (m)

Ingvar Eriksson (m)

Mot. 1989/90

Jo313